

CHRISTIAN JACQ

'Jacq bewijst wederom zijn talent.'
– *Indépendant*

De verloren ziel

AVONTUUR

Ook verschenen van Christian Jacq bij Xander Uitgevers

Het vervloekte graf (2017)

Het verboden boek (2017)

Christian Jacq

De verloren ziel

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Le Voleur d'âmes*

Oorspronkelijke uitgever: xo Éditions

Vertaling: Vivienne Stringa

Omslagontwerp: Mecob

Omslagbeeld: Shutterstock

Auteursfoto: Bruno Levy

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2015 xo Éditions

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 791 9 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het vervloekte graf & Het verboden boek

Wat gebeurde er in de eerste twee delen van de Setne-serie?

De verzegelde vaas van Osiris, de schat der schatten, waarin het geheim van het leven en de dood zit, was verborgen in een graf waarvan bekend was dat het onaantastbaar was en niemand er kon binnendringen. Toch werd de vaas gestolen door een zwarte Magiër, de notabele Kekou, die voorbestemd was om een hoge positie te bekleden aan het hof van Ramses de Grote.

Kekou is gefascineerd door de macht van de duisternis en hij wil dat rijk op aarde stichten. Hij wil de vaas gebruiken om deze te veranderen in een bron van negatieve energie en er een dodelijk wapen van maken waartegen niemand kan vechten, zelfs de farao niet. Met behulp van Syrische terroristen zal hij de koning afzetten en zelf de macht grijpen.

Maar Kekou heeft ook nog de bijzondere krachten nodig van zijn dochter Sekhet, een jonge geneesvrouw met uitzonderlijke gaven. Daarmee zal het hem lukken de kwaadaardige

transformatie van de vaas in werking te zetten. Wanneer hij haar vertelt wat hij wil en welke rol zij daarin moet gaan spelen, weigert zij met hem samen te werken. Kekou probeert dan om haar om te laten brengen door huurmoordenaars terwijl hij zelf de onschuldige speelt. Dankzij haar opzichter de Oude Man en haar hond Geb kan Sekhet ontsnappen en zij zoekt haar toevlucht bij een boerenechtpaar.

Zij is verliefd geworden op prins Setne, een zoon van Ramses, die ritualist en tovenaars is. Zal het haar lukken hem het verschrikkelijke geheim dat zij nu kent te vertellen?

Sekhet zal de enige vrouw in zijn leven zijn. Setne vertrekt doodongerust naar Piramesse, de hoofdstad die in de Nijldelta gebouwd is, om uitleg te krijgen van zijn vader.

Ramses vertelt hoe ernstig de situatie is. Hij heeft de beste vriend van zijn zoon, Ched de Redder, aan het hoofd van een commando benoemd en hem de opdracht gegeven de vaas van Osiris te vinden en om de dief die hem gestolen heeft te arresteren. Ched zit achter een Syriër aan, Kalasj, die aan het hoofd staat van een bende moordenaars.

Setne heeft van zijn oude meester de Kale een missie gekregen: een verboden document terug zien te vinden dat ook gestolen is, het *Boek der Dieven*, waarin de plaatsen staan van graven met schatten. Daar komt bij dat hij eerst nog het vervloekte graf in moet om daar aanwijzingen te vinden.

Er komt een tegenstander op de weg van Setne: zijn eigen broer Ramesses, die ook verliefd is op Sekhet en vastbesloten is met haar te trouwen. Alleen Sekhet zelf mag daarover beslissen, maar zij is verdwenen en niemand weet waar zij is.

Tegenover de chef van de politie speelt Kekou de verdriete vader en beschuldigt zijn opzichter, de Oude Man, ervan dat hij de ontvoerder is van zijn dochter.

Terwijl Ched de Redder met zijn drie compagnons met gevaar voor eigen leven het Syrische spoor achternazit, is Sekhet gevlucht naar de tempel van de leeuwingodin, de overste van de artsen, wetend dat ze verraden kan worden. Ched en Setne komen bij elkaar en deze keer zijn er geen geheimen meer tussen hen. Setne wordt nu volledig betrokken bij een missie die van cruciaal belang is voor het land.

Als Setne de Oude Man heeft teruggezien gaat hij naar de grote Sfinx van Gizeh om hem toestemming te vragen het vervloekte graf binnen te mogen. Na een hevige strijd in dit graf met een kwaadaardige schaduw lukt het hem uit deze geduchte ontdekkingstocht te komen, met een belangrijke aanwijzing: het werk dat hij moet vinden is het *Boek van Thot*. Met de formules die daarin staan kan hij tegen de duisternis vechten.

Sekhet kan de verleiding niet weerstaan om terug te keren naar haar laboratorium thuis om daar haar papyrusrollen en geneesmiddelen op te halen, maar zij wordt door haar vader betrap en hij probeert haar weer over te halen om haar machten aan hem ter beschikking te stellen. Haar hond Geb helpt haar om uit zijn klauwen te blijven.

Op initiatief van generaal Ramesses wordt er een complot ontmanteld in de grote stad Memphis, en politiechef Sobek, die de mysterieuze verdwijning onderzoekt, zit de corruptie achter de broek. Setne toont zijn vastberadenheid aan zijn broer Ramesses. Deze geeft leiding aan het leger, en Setne gaat op zoek naar het *Boek van Thot* en Ched de Redder houdt de vreemde Kekou in de gaten. Maar Ramesses is woedend als hij ziet dat Setne te veel verantwoordelijkheid krijgt van de farao.

Terwijl Ched en zijn mannen met moeite ontsnappen aan

een val van Kekou, die nog altijd buiten verdenking staat, gaat Setne naar Koptos.* Het lukt hem om het *Boek van Thot*, dat diep op de bodem van de Nijl ligt, naar boven te halen.

Sekhet is gevlucht en heeft onderdak gekregen bij een oude genezere die haar alle kennis bijbrengt om haar opleiding af te maken, en Sekhet ziet dan in een visioen dat Setne in groot gevaar is. Daarnaast moet zij de beheksing van haar vader Kekou ontwijken, omdat hij probeert haar bij hem terug te krijgen.

Ched verdenkt Kekou naar aanleiding van een aantal ernstige ongelukken en wil zijn villa aanvallen, die wordt bevaakt door een militia, maar generaal Ramesses gelooft in de perfecte eerbaarheid en onschuld van de notabele en verbiedt hem dat. Het commando van Ched wordt op non-actief gezet.

Setne is in het bezit van het waardevolle *Boek van Thot* en hij vaart naar Memphis, maar de goden zijn ontevreden en veroorzaken een storm. De enige overlevingskans is volgens de zeelieden Setne overboord gooien in een draaikolk, voor de ogen van de Oude Man, die machteloos moet toekijken.

Om Setne te hulp te komen wordt Sekhet in de woestijn geïnitieerd in de mysteries van haar geduchte beschermvrouwe, de leeuwingodin. Hierdoor krijgt zij nieuwe kracht om haar vader te bestrijden en om weer bij Setne te kunnen komen.

De Oude Man moet haar over de dood van Setne vertellen tijdens het avontuur dat hij beleefd heeft. Zij weigert dit te geloven en gaat hem zoeken.

* Stad in Boven-Egypte.

DE VERLOREN ZIEL

1

Setne weigerde deze dood.

De storm was tekeergegaan, de boot die hem terugbracht naar Koptos was bijna vergaan, maar kon het nog net uithouden.

Een woeste golf was over de brug van het schip geslagen en vier zeemannen waren op Setne gesprongen, want zijn aanwezigheid aan boord van de boot had deze woede van de rivier uitgelokt. De masten begonnen te breken en de zeilen scheurden. Als de jonge schrijver met zijn diepe blik en stevige tred niet uitgeschakeld werd zou iedereen omkomen. Had hij met het wegnemen van het *Boek van Thot*, dat verboden was voor mensen, de woede van de goden niet uitgelokt?

Setne kon maar even weerstand bieden aan zijn belagers, die zeer sterk en oververhit waren. Twee van hen hielden zijn armen vast, en twee anderen tilden hem op en gooiden hem snel in de Nijl, wat gepaard ging met veel geweld omdat hij

tegenstribbelde. De kapitein en de bemanning verklaarden eensgezind dat de arme man in het water was gevallen. Gezien de omstandigheden was het onmogelijk om hem op te vissen.

Het hoofd van de schrijver kwam niet meer boven, en de boot voer weg. Nu de veroorzaker van de problemen weg was, zou het snel weer rustig worden.

*

Setne was onder water gekomen en wilde dit onterechte lot afwenden. Hij moest nu in een flits beslissen. Zelfs een uitstekende zwemmer had niet kunnen ontsnappen aan zo'n verdrinkingsdood en zijn enige overlevingskans was het *Boek van Thot*, dat hij zorgvuldig op zijn borst had gebonden met een dunne linnen band.

De schrijver had op een stuk van een papyrusrol toverformules geschreven en die had hij opgelost in bier, dat hij daarna had opgedronken. Zodoende bezat hij nu de toverwetenschap, en ondanks de kracht van de stroming en de woede van de vloedgolven lukte het hem om de eerste formule van Thot uit te spreken waarmee hij de hemel, de aarde, het water en de bergen kon behagen. De toverspreuken weerklonken verder dan de grenzen van het zichtbare en brachten een trilling teweeg die zo intens was dat er meerdere draaikolken ontstonden. Voordat hij daaraan ten prooi zou vallen haalde Setne diep adem en herhaalde de toverspreuk.

Om hem heen golfde een vloeibare muur, en lichtstralen drongen door in de diepte van de duisternis. Uit het slib sprong een zon die de rivier veranderde in een cascadebui van licht.

De dood liet Setne los en in het felverlichte water tekende zich een smal pad af dat naar een grote heuvel liep die dienstdeed als dijk voor de hemelse Nijl, die iedere dag en iedere iedere nacht bevaren werd door de zonneboot.

Uit deze berg die afgeschermd was van het water kwam een vrouw tevoorschijn van een ongelooflijke schoonheid. Haar lange zwarte haar danste in de wind, haar lange smalle gezicht had diepgroene ogen, en zij had een slank lichaam met verleidelijke rondingen. Maar in plaats van hem een hartelijke ontvangst te geven bekeek ze de drenkeling met een zeer dreigende blik.

Setne had als ritualist van de god Ptah de spreuken geleerd voor de heiligverklaring van het water, om daarmee de voorwerpen te zuiveren die tijdens vieringen werden gebruikt. Door hierbij machtsformules uit te spreken die hij uit het *Boek van Thot* had gehaald, probeerde hij de gevreesde be-waakster te kalmeren. Als zij hem de doorgang weigerde, veroordeelde zij hem tot de dood.

‘Ik groet u, beschermvrouwe van deze plek! Ik ben hier gekomen om uw welwillendheid te vragen. Laat mij tot u komen, laat mij het water drinken dat u beschermt, laat me het leren beheersen en laten we samen het genie van de waterstijging eren, dat planten laat groeien en oogsten laat rijpen. Laat zien dat u mij ten gunste bent en geef mij een leven dat gelijk is aan dat van het plantenrijk!’

De vrouw aarzelde. Een begin van een glimlach bewees dat de gebruikte woorden haar tevredenstelden, en het landschap veranderde. De dijk die het hiernamaals scheidde van een sterfelijke wereld nam gigantische vormen aan en kreeg de vorm van een reusachtige vaas waarboven de ochtendzon scheen.

De vrouw gebaarde dat Setne deze vaas in moest gaan.

‘Ik zal het water ervan drinken,’ beloofde hij. ‘Dankzij dit water worden mijn hart en borst sterker en zal ik niet verdrinken.’

Het *Boek van Thot* bleef goed vastzitten, en de schrijver had ook de amulet niet verloren die hij had gekregen van de Kale, zijn overleden leraar uit het Levenshuis in Memphis, waar hij de magie van de hiëroglifische tekens had ontdekt. Hij had de amulet in de vorm van een leeuw als ketting om zijn hals hangen en de leeuw gaf een oplichtende energie die hem hoop gaf om uit deze watergevangenis te kunnen ontsnappen.

Setne had geen tijd om te sterven. Hij moest de missie volbrengen die zijn vader, de farao, hem had toevertrouwd: hij moest de verzegelde vaas van Osiris terugvinden, die gestolen was door een zwarte Magiër omdat deze daarmee alle macht wilde bezitten en het rijk van het Kwaad wilde stichten.

Deze kruik leek de enige weg naar buiten.

De berg in het water werd kleiner, het slib bewoog, de stroming werd sterker. Met de ironische blik van de vrouw op hem gericht nam Setne de uitnodiging aan.

De kruik was gevuld met een dikke roodachtige vloeistof die naar bier smaakte. Er scheen een zonnestraal doorheen.

De top bereiken? Onmogelijk! Teruggaan, een andere weg zien te vinden? Een illusie. Bovenin, veel te hoog waarschijnlijk, zat de uitgang naar het licht. De vrouw zou weldra in lachen uitbarsten.

Setne raakte het *Boek van Thot* en de amulet in de vorm van een leeuw aan. Met al zijn energie nam hij een aanloop, alsof hij in staat was om een sprong te maken die hem naar de hals van de kruik zou leiden. De onbezonnen poging lukte bijna, op een handbreedte na. De jongeman was zich bewust van zijn mislukte poging. Aan het eind van zijn krachten ge-

komen zou hij naar de bodem van deze dodelijke val storten en verpletterd worden.

De kaken van de amulet in de vorm van een leeuw grepen een ruw uitsteeksel van de vaas vast, waardoor Setne zijn evenwicht kon bewaren en een uitsteeksel kon vastpakken. Met een heupzwiep hees hij zich tot de flessenhals, spuugde de vloeistof uit die hij had ingenomen, werd verblind door de zon en viel achterover in het niets.

*

Een blauwe hemel, palmtakken, een zacht briesje. Een gebruikelijk landschap, vredig en rustig, dat leek op dat wat Setne op aarde had gekend tijdens zijn korte leven.

Toen hij zijn ogen weer dichtdeed, realiseerde hij zich dat hij ze dus had kunnen openen! Raakten zijn handen nu niet een vochtige bodem aan, lag hij nu niet op zijn rug langs de oever van de rivier?

Opnieuw bekeek hij het azuurblauw van de hemel en hij probeerde zich op te richten.

‘Kalm aan,’ zei een vrouwelijke stem, ‘je bent ternauwernood ontsnapt aan een verdrinkingsdood.’

Setne ontwaarde de geweldig mooie donkere vrouw uit zijn nachtmerrie. Zij had een korte boerenkiel aan, en het leek alsof zij volkomen verbouwereerd was dat hij weer tot leven was gewekt.

‘De storm... Is de storm gaan liggen?’

‘Ik heb nog nooit zo’n storm gezien!’ zei ze. ‘De dieren slaakten doodskreten en zochten schuilplaatsen. Toen ik de boot in nood zag dacht ik echt dat hij met man en muis zou vergaan. En toen zag ik jou, vechtend tegen de woeste golven.’

Ik zag je kopje-onder gaan, weer bovenkomen en toen verdwijnen. De boot is weggevaren, de golven weken, de woede van de rivier kalmeerde en je lichaam is op de oever gespoeld. Het zag er echt uit alsof je dood was! Maar toen spugde je een roodachtige vloeistof, je ledematen begonnen weer te bewegen en toen opende je je ogen. Een regelrecht wonder! Beschermen de goden je soms?’

Setne had pijnlijke en stijve spieren maar kon zich toch oprichten. Zijn moordenaars hadden hun plan gemist, hij kon nu verdergaan met zijn missie. ‘Zijn er nog meer overlevenden?’

‘Ik zeg het je nogmaals, de boot is heel snel weggevaren en de Nijl heeft geen enkel ander lijk laten aanspoelen.’

‘Hoe heet je?’

‘Fleur.’

‘Help me even met opstaan.’

De boerin hielp hem. Setne kon met trillende benen weer een paar stappen doen en leunde tegen een palmboomstam.

Dus de zeelieden hadden van hem af willen zijn en zo waren zij aan een ramp ontsnapt waarvan zij hem de schuld gaven. Door de goden beschermd, was dat wel zo? Zouden ze hem juist niet willen straffen omdat hij het *Boek van Thot* had meegenomen? Maar dankzij dit boek was hij toch maar aan de dood ontsnapt.

Fleur lachte naar hem. ‘En hoe heet jij?’

‘Setne.’

Fleur bekeek hem. ‘Je bent mooi, robuust en zo kalm na zo’n beproeving! Ben je soms van steen?’

‘Mijn uitputting bewijst juist het tegenovergestelde. Zou je mij wat gastvrijheid gunnen?’

Fleur stak haar hand naar hem uit.

2

Ramesses was de oudste zoon van de koning en stond als generaal aan het hoofd van het Egyptische leger. Hij meerde met zijn boot aan bij de hoofdkade van de brug van Piramesse, de nieuwe hoofdstad van het land, die op een strategische plaats in de delta gebouwd was. Na afloop van de strijd om Kadesj leken de Hettieten* af te zien van hun plan om het land van de farao's te bezetten. Syrisch Palestina bleef echter een zwak protectoraat, en Ramesses had geen enkel vertrouwen in de beloftes van de brute strijders van Anatolië. Hij keurde dan ook het beleid af dat de Grote Koninklijke Gemalin Nefertari voerde, want zij hield het op diplomatie en wilde daarmee een duurzame vrede bewerkstelligen die volgens de generaal onrealistisch was.

Bij een dreigende aanval zouden de troepen die in Piramesse gelegerd waren pijlsnel reageren. Aan de infanterie, de

* De voorouders van de Turken.

strijdwagens en de marine werd constant aandacht besteed en zij zouden krachtig terugvechten. Als de farao naar zijn zoon had geluisterd, was hij allang een offensief gestart om die Hettieten klein te krijgen en dat verborgen gevaar van de kaart te vegen.

Ramesses was een trouwe dienaar van de Staat en van zijn onbetwiste leider de farao. Gehoorzaamheid was toch de voornaamste deugd? Hij had nog andere zorgen die niet minder belangrijk waren en die in zijn hoofd rondspookten.

Normaal gesproken was hij altijd blij en verrast als hij Piramesses terugzag, de ‘Turkooizen stad’ vanwege de blauw ge-glazuurde dakpannen. Het was onmogelijk weerstand te bieden aan de charme van deze stad, die in een paar jaar gebouwd was en die nu al meerdere tempels, een groot paleis en enorme villa’s met weelderige tuinen had.

Er was water in overvloed: er waren kanalen die de stad bedienden, meren, vijvers vol met vis, en privévijvers in de schaduw van de bomen. Het platteland om de stad heen leverde het voedsel, en de haven en de ambachtswijk leken op bedrijvige bijenkorven. De militairen profiteerden van goed uitgeruste kazernes, en de paarden waar Ramesses zo van hield werden liefdevol verzorgd.

Ramesses antwoordde droogjes op de begroetingen van zijn ondergeschikten die zijn strijdwagen kwamen brengen. De oudste zoon van de monarch werd alom gerespecteerd en bewonderd. Hij werd beschouwd als een vanzelfsprekende opvolger. Hij stond dicht bij zijn mannen en had zich bewezen in het veld, en niemand twijfelde aan zijn capaciteiten om de veiligheid van Egypte te garanderen.

Onder begeleiding van een escorte nam de generaal de kortste weg naar het paleis. De inwoners hielden zich gewoon

bezig met hun vele werkzaamheden, niemand voorzag het gevaar dat deze stad dreigde te vernietigen, deze welvarende stad die de toekomst met vertrouwen tegemoetzag.

Aan de voet van de monumentale trap die naar de ingang van het paleis leidde waar de farao woonde, begroette de erewacht de generaal, die voor deze gelegenheid een ceremoniele uitrusting had aangetrokken. Om zijn pols had hij een koperen armband waarin zijn naam stond gegraveerd.

Uit de rang kwam een mager mannetje naar voren dat twee koppen kleiner was dan de soldaten. Het was een schrijver met een bleek gezicht en lange, dunne handen. Hij heette Ameni en was de sandalendrager, oftewel de eerste secretaris van de koning. Hij bleef altijd op de achtergrond en stond aan het hoofd van zo'n twintig toegewijde en kundige technici die de goede gang van openbare zaken in de gaten moesten houden. Ameni was in zijn eentje 'de ogen en de oren van de koning'. Hij kwam zelden zijn kantoor uit, waar op zijn bureau een penselenhouder van verguld hout stond te pronken, een cadeau van Ramses, en hij plooiden zich naar de levensregel van de hoogwaardigheidsbekleders: kennis hebben van het goede, goede daden verrichten, hardvochtig zijn bij moeilijkheden, de beslissingen van de koning efficiënt toepassen, rechtvaardige woorden gebruiken en geheimhouding in acht nemen. De wijzen zeiden immers: 'Groots is het grote waarin Groten groot zijn, eerbaar is de soeverein die rijk is aan Groten, alleen juistheid past bij hem.'

Ameni werd niet opgemerkt als hij langskwam, maar hij was een geducht roofdier: hij spoorde leugenaars, zwendelaars en onbekwame mensen op. Hij was een fervent bewonderaar van Ramses en filterde de toegang tot het hof. Er

mochten alleen maar Groten komen, die in staat waren het rijk en het geluk van het land te garanderen.

Ramesses behandelde deze kleine man niet met minachting. Hij had zelfs een zeker respect voor hem gezien zijn behaalde resultaten. Voor het beheersen van de administratie was een echt talent vereist, en de soeverein had zich niet vergist om deze man te kiezen die hij als jeugd vriend had gehad, en hij was strikt en onomkoopbaar.

Ameni boog. 'Fijn om u te mogen ontvangen, generaal.'

'Ik zou graag dringend mijn vader willen zien.'

'Over enkele ogenblikken komt hij bij het verschijningsvenster. Als u zich haast kunt u zijn verklaring ook horen.'

Ramesses volgde de snelle passen van Ameni. Langs het paleis kwamen zij aan bij het binnenhof, waar de hoogwaardigheidsbekleders vol ongeduld bij elkaar stonden om het besluit van de koning aan te horen. Ze keken allemaal geconcentreerd naar een balkon waarvoor een rij van vier papyrusvormige zuilen stond met een gevleugeld dak in de vorm van een zonnescijf. De menigte week uiteen om de door ministers omringde Ramesses door te laten. Hij stopte bij de eerste rij. Ameni bleef op de achtergrond staan.

Deze uitzonderlijke gebeurtenis kondigde een kentering aan in het koninkrijk. Zou Ramses een massale aanval tegen de Hettieten aankondigen? De generaal was vol hoop, maar toen hij zag dat Nefertari naast de koning kwam staan nam de desillusie bij hem de overhand.

De schoonheid van de koningin onderwierp opnieuw de aanwezigen, inclusief Ramesses. Haar ongeëvenaarde uiterlijk, haar unieke elegantie, haar fijne trekken en vooral haar overtuigingskracht met een waardige houding en haar blik. Nefertari had een doeltreffende functie aan de top van

de Staat, zonder dat zij ooit haar stem hoefde te verheffen.

Er heerste een doodse stilte en de stem van Ramses klonk.

‘Door de overheersing van de Hettieten in Kadesj hebben wij hun veroveringsdrang beteugeld. Zij weten dat ons legerkorps, dat onder bevel staat van mijn zoon Ramesses, hen in stukken zou hakken indien zij ons protectoraat van Syrisch Palestina durfden aan te vallen. Dankzij de niet-aflattende pogingen van de Grote Koninklijke Gemalin heeft onze voormalige vijand begrepen dat hij met ons een duurzame vrede moest bewerkstelligen. De onderhandelingen zullen lang gaan duren, maar het doel zal bereikt worden.’

De toespraak van de monarch werd toegejuicht door de menigte. Ramesses werd gedwongen mee te doen met het gejuel, maar hij was ontgoocheld. Zijn vader zwichtte voor de betovering van Nefertari en vergat daardoor de ware aard van de Hettieten; het oorlogsvolk dat als enige wet de wapens had!

De generaal kreeg nog meer verbazingwekkends te horen.

Toen het gejubel afnam, nam de farao weer het woord. ‘Sinds de verre oorsprong van onze beschaving zorgt het koninklijke echtpaar voor stabiliteit en welvaart. Daarom heb ik besloten dit te vieren met de bouw van twee tempels die zijn scheppende functie eren. De ene zal gewijd worden aan de koning, de andere aan de Grote Gemalin. Hiervoor is een uitzonderlijke plek uitgekozen: die van Abou Simbel, in Nubië. Deze streek is nu vreedzaam geworden en verdient het om op zijn beurt vrede en overvloed te krijgen. Vanaf morgen zullen ploegen met ambachtslieden naar het Grote Zuiden vertrekken en met de bouw beginnen. Zodra het werk af is zal de macht van het koninklijke echtpaar vertienvoudigen en dit zal ons beschermen tegen rampspoed.’

Ramses en Nefertari verlieten het balkon. Ramesses begreep het belang en de relevantie van deze beslissing. Gezien de ernst van de situatie moest de soeverein een nieuw magisch wapen smeden. Maar zou hij wel de tijd krijgen om dat te gebruiken?

De generaal hoorde alleen maar lovend commentaar om zich heen. Was de farao niet het bolwerk tegen ongeluk, de dijk tegen rampspoed, de grote vesting waar het hele volk terecht kon en de beschermheer tegen zowel koude tijden als hittegolven? En riep hij niet het wassende water op, was hij niet degene die ervoor zorgde dat de Twee Landen groene gewassen hadden? Ramses was voorbestemd, verkozen door godheden, geliefd bij zijn onderdanen, en die liefde was onmisbaar bij de uitvoering van zijn volmacht. De koning was onderworpen aan de wet van Maât, godin van integriteit, waarheid en rechtvaardigheid. Zonder de liefde van het volk zou hij maar een despoot zijn geweest met nutteloze daden.

En juist dit bouwwerk, dat al bestond sinds de eerste dynastie, werd bedreigd met instorting. De voornaamste hoogwaardigheidsbekleders werden voor een banket bijeengeroepen waar het koninklijke echtpaar de plannen te zien zou krijgen van de werkopzichter die de twee tempels van Abou Simbel moest bouwen. Ramesses had andere zorgen. Hij zocht Ameni, die belaagd werd door smekelingen die hij hoffelijk doch strak uitgeleide deed.

De generaal riep de schrijver. 'Wanneer zou ik... Zijne Majesteit even privé kunnen spreken?'

'Niet voor het vijfde uur van de avond. Zijn agenda is overvol.'

Ameni loog niet, Ramesses moest wachten.

De koning was zo vol vreugde om zijn nieuwe grandioze project, dat hij geen idee had van de verschrikkelijke nieuwsfeiten die zijn oudste zoon voor hem had.

Twee meisjes, dochters uit rijke families, liepen op de knappe generaal af en overlaadden hem met verliefde blikken terwijl ze hem complimenteerden met zijn uiterlijk. Rameses stuurde hen ruw weg, hij had geen zin in gefeest. Hij had maar één ding voor ogen: hoe moest hij de gebeurtenissen aan zijn vader vertellen?